

USA-Kuba: Dödläge troligare än överenskommelse

USA-Kuba: Dödläge troligare än överenskommelse

?Jag tror faktiskt att jag kommer att få äran att ta över Kuba?, sa president Trump till journalister i Ovala rummet förra månaden. ?Jag tror att jag kan göra precis vad jag vill med landet, om ni vill veta sanningen. De är en mycket försvagad nation.?

Och det är de verkligen. I den eskalerande konfrontationen med USA har Kuba inte många kort på handen, som Trump brukar säga. Under de månader som gått sedan USA tog kontroll över Venezuelas oljeexport, stängde av flödet till Kuba och hotade med sanktioner mot alla nationer som vågade skicka bränsle till ön, har endast Ryssland varit villigt att trotsa Washingtons oljeembargo. Som ett resultat av detta håller Kubas ekonomi gradvis på att stanna upp.

Det verkar som om scenen är redo för Trump att lyckas där hans tolv föregångare misslyckats, och äntligen ?ta tillbaka? Kuba från de skäggiga unga revolutionärerna som tog ifrån Nordamerika dess karibiska lekplats för ungefär sju decennier sedan. Och ändå visar en närmare titt på Washingtons alternativ att det inte skulle vara så lätt att ta Kuba som det verkar.

Washington och Havanna har inlett förhandlingar för att se om det finns tillräckligt med gemensam grund mellan Trump-administrationens krav och de kompromisser som den kubanska regeringen är villig att göra. Men utrikesminister Marco Rubio har sagt offentligt att Kuba ?måste få nya personer vid makten?, och New York Times rapporterar att Washington kräver att Kubas president Miguel Díaz-Canel avgår.

Kubanska tjänstemän har som svar dragit en röd linje och vägrar att förhandla om vare sig det politiska systemets utformning eller vem som ska vara deras ledare.

Om de båda sidorna fokuserar på ekonomiska frågor, som verkar stå högt på USA:s agenda, precis som de har gjort i Venezuela, kan en överenskommelse vara möjlig. Det skulle vara ett bra resultat för båda sidor, men det skulle inte uppfylla de kubansk-amerikanska kraven på regimskifte.

Realistiskt sett är dock ett dödläge mer troligt än en överenskommelse. Det skulle tyckas döma Kuba till en fortsatt oljeblockad, djupare elände och den hotande risken för en amerikansk militär attack. ?Vi kanske stannar till vid Kuba när vi är klara med det här?, sa Trump, med hänvisning till kriget i Iran. Men både alternativet med luftkrig och alternativet med ?trupper på marken? innebär verkliga problem för USA.

För det första utgör Kuba inget omedelbart hot mot USA, så Washington har ingen grund för att attackera landet. Det kanske inte bekymrar Stephen Millers i Vita huset, för vilka makt är allt som spelar roll. Men det kommer att skada USA:s allianser ytterligare i både Latinamerika och Europa.

Dessutom ger en militär kampanj mot Kuba ingen garanti för att åstadkomma den politiska förändring som Trump-administrationen vill ha. En av lärdomarna från kriget i Iran är att man inte kan tvinga fram ett regimskifte utan trupper på marken. Inte ens att döda de högsta ledarna är någon garanti; den nya ledningen kan vara ännu mer motsträvig. Dessutom har Kuba, till skillnad från både Iran och Venezuela, ingen organiserad opposition av någon betydelse, så det vore ett fåfängt hopp att förvänta sig att kubanerna helt enkelt skulle resa sig mot sin regering. Luftangrepp mot Kuba skulle alltså inte åstadkomma mycket, förutom att göra livet ännu mer eländigt för befolkningen.

Den amerikanska militären skulle kunna invadera och ockupera ön relativt enkelt. De kubanska väpnade styrkorna, som en gång var tillräckligt starka för att bekämpa Sydafrika i Angola, opererar fortfarande med utrustning från sovjettiden och begränsad bränsletillgång. De skulle inte kunna uppbåda något större konventionellt försvar. Men de planerar inte att göra det. Ända sedan president Ronald Reagans utrikesminister, Al Haig, hotade att attackera ön, har den kubanska militära doktrinen varit ett 'hela folkets krig?', som bygger på att föra en utdragen asymmetrisk gerillakrigföring mot en ockupant.

Och om USA ockuperade Kuba skulle man omedelbart bli ansvarig för välfärden för 10 miljoner människor som för närvarande inte har tillräckligt att äta, inte har tillgång till adekvat medicin och inte har tillräckligt med bränsle för att hålla lamporna tända. Som utrikesminister Colin Powell uttryckte det när han varnade president George W. Bush för att invadera Irak: 'Om du förstör det, äger du det.'

Vilket scenario återstår om kubanerna inte är villiga att gå med på ett regimskifte vid förhandlingsbordet, om ett luftkrig ensamt inte kan tvinga fram ett regimskifte med våld och om en invasion anses för kostsam och riskfylld?

Vita huset kan mycket väl besluta att helt enkelt skruva upp det ekonomiska trycket i hopp om att regeringen förr eller senare kommer att bryta samman. Men trots försämringen av de offentliga tjänsterna är Kuba långt ifrån en misslyckad stat. Regeringen har fortfarande full kontroll över samhället och kan undertrycka sporadiska oroligheter. Genom att införa stränga åtstramningar för att kontrollera konsumtionen, påskynda övergången till solenergi och importera begränsade mängder petroleum till den privata sektorn och från Ryssland försöker de kubanska myndigheterna klara sig.

Om de lyckas kommer Trump att ha misslyckats med att åstadkomma ett regimskifte och gått miste om en möjlighet att utnyttja en öppning i den kubanska ekonomin. Om den kubanska staten till slut faller och den sociala ordningen bryter samman i kaos och våld, kommer Trump att ställas inför ännu en massmigrationskris? en kombination av 1994 års 'balsero'-kris, då kubaner satte sig på skrangliga flottor för att korsa Floridaströmmen, och 1980 års Mariel-båtflykt, då kubaamerikaner begav sig söderut för att hämta sina släktingar och vänner.

Så trots att Trump tror att han har alla kort på hand när det gäller Kuba, är det fortfarande ingen särskilt stark hand. När han försöker

förhandla fram ett avtal skulle han göra klokt i att följa Reagans förhandlingsråd att ?en halv limpa är bättre än ingen limpa alls?. Hur svagt Kuba än är just nu finns det ingen tydlig väg för Washington att åstadkomma ett regimskifte.

Det finns dock en möjlighet att återuppta de ekonomiska förbindelserna med Kuba till fördel för båda länderna, och det är ett avtal som är för bra för att låta passera.

William LeoGrande, forskare vid Quincy Institute samt professor i statsvetenskap och emeritusdekan vid School of Public Affairs vid American University i Washington, D.C.

William LeoGrande, Cubainformacion 260428 (ZT)

En Cuba, un punto muerto es más probable que un acuerdo

SVENSK-KUBANSKA.SE

**BLI MEDLEM I
SVENSK-
KUBANSKA**

BRYT BLOCKADEN AV KUBA!

KUBA BEHÖVER OSS ? VI BEHÖVER KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Kuba utsätts nu för en belägring utan motstycke ? bristerna och behoven är enorma

Allt stöd till det kämpande Kuba!

Bidrag till insamlingen ?Mediciner till Kuba?. Alla pengar skickas oavkortat.

PG 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72